

בעניין שבין :

העותרים :

1. רפובליקנים מחו"ל בישראל, ע"ר 580072536
2. רינת שרייבר, מ.ז. 039882881
כולם על ידי עו"ד מרק צל ועו"ד נעם שרייבר
משרד צל ארן ושות'
מרח' בן יהודה 34
מגדל העיר קומה 15
ירושלים 9423001
טל' : 02-633-6300 פקס' : 02-672-1767

-נגד-

המשיבים :

1. **ממשלת ישראל**
על ידי פרקליטות המדינה
מרחוב צאלח א-דין 29
ת.ד. 49049 ירושלים
טל' : 02-646-6576 פקס : 02-646-7038
2. **כנסת ישראל**
באמצעות הלשכה המשפטית של הכנסת
קריית בן גוריון
טל' : 02-640-8636 פקס' : 02-675-3495
3. **משרד האוצר**
4. **שר האוצר**
5. **בנק ישראל**
6. **המפקח על הבנקים**
כולם על ידי פרקליטות המדינה
מרחוב צאלח א-דין 29
ת.ד. 49049 ירושלים
טל' : 02-646-6576 פקס : 02-646-7038

בקשה דחופה למתן צו ביניים או, לחילופין ובנוסף, הקדמת מועד הדיון

"העברה אוטומטית זו העברה שמדינה מעבירה מידע על תושבים של מדינה אחרת רק בגלל שהם תושבים, לא דווקא מעלימים. היא מעבירה מידע על חשבונות בנקים, היא מעבירה מידע על הכנסות מריבית שקיבלו אותם תושבים".

- דברי פרידה ישראלי משנה לממונה על הכנסת המדינה, משרד האוצר, מדיון וועדת הכספים מתאריך ה-10.9.2015, הסבר על הסכם פטקא, העומד במרכז בקשה זו והעתירה.

"אני כמעט לא נתקלתי בחוקים מהסוג הזה והעברתי הרבה חוקים. זה חוק קשה".

- דברי יו"ר ועדת הכספים משיבת הוועדה מתאריך ה-27 ליוני, 2016, בעניין הצעת חוק לתיקון מס הכנסה (תיקון מס' 227), התשע"ו-2016 ("חוק פטקא").

הבקשה - בתמצית

בית המשפט הנכבד מתבקש ליתן צו ביניים כנגד המשיבים ובכלל זה, להורות על עיכוב כניסתו לתוקף של חוק תיקון פקודת מס הכנסה (מס' 227)-תשע"ו-2016 (להלן- "חוק פטקא") ותקנות מס הכנסה (יישום חוק פטקא), התשע"ו-2016 (להלן- "תקנות פטקא") שמכוחם בעוד כחודש וקצת יועבר מידע פרטי אודות חשבונות פיננסיים של אזרחי/תושבי ישראל המחזיקים גם

באזרחות אמריקאית שבבעלותם או חזקתם חשבון במוסד פיננסי בישראל לרשויות המס בארה"ב בהתאם להסכם פטקא מתאריך ה - 6 ליוני 2014 (להלן - "הסכם פטקא"). בכלל צו הביניים מתבקש בית המשפט הנכבד להורות על איסור העברת המידע הנ"ל לארה"ב עד להכרעה בגוף העתירה.

על פי המתווה שאושר בתקנות פטקא, להלן לוח הזמנים להעברה הגורפת והאוטומטית של המידע:

- 4 אוגוסט 2016 - מתחילה חובת איסוף מידע וסיווג חשבונות.
- 24 אוגוסט 2016 - מועד אחרון לאיסוף מידע וסיווג חשבונות כחשבונות "ברי דיווח".
- 23 ספטמבר 2016 - "נקודת האל חזור" - מועד העברת המידע לאחר מתן הודעה ללקוחות מוסדות הפיננסים.

נראה כי בנסיבות אלו, המקרה הנדון מהווה מקרה מובהק שבו יש הכרח להורות על הקפאת המצב המשפטי עד להכרעה לגופו של עניין, שכן אם לא כך, ייוצר מצב בלתי הפיך.

אי-מתן הצו המבוקש יפגע קשות בזכויות יסוד של אנשים רבים ויגרום להם נזקים בלתי הפיכים וזאת במיוחד לאור הוראותיו הגורפות באופן קיצוני של חוק פטקא ותקנות פטקא.

לחילופין, בית המשפט הנכבד מתבקש להקדים את מועד הדיון הקבוע לתאריך ה-27 לפברואר 2017, שאם לא כן, עשויה העתירה להתייתר והנזק אשר יגרם יהיה בלתי הפיך.

להלן נראה שהן מאזן הנוחות והן סיכויי העתירה, כל אחד לכשעצמו, וודאי במצטבר, מטים את הכף בבירור לעבר קבלתה של בקשה זו ביחס לכל אחד משני ראשיה.

ביקשנו לקצר. לכן, בכל הנוגע לרקע העובדתי העומד בבסיס בקשה זו, הליך החקיקה וסעיפי החוק השונים, נסתפק בהפנייתו של בית המשפט לכל האמור בעתירה המתקנת המוגשת יחד עם בקשה זו ונתפנה לעסוק מכאן בהיבטים הנוגעים אך ורק לבקשה דנן.

נציין בפתיחת דברינו, כי סביר להניח שהמשיבים יטענו שדחיית המועד להעברת המידע תפגע במעמדה של ישראל בעיני ממשלת ארה"ב וכי חובה על מדינת ישראל להעביר את המידע במועד כמתחייב מהסכם פטקא. אלא, שמאז שנחתם הסכם פטקא לפני כשנתיים (ב-30.6.2014) ועד לאחרונה ממש, לא עשו המשיבים דבר כדי להחיל את ההסכם על ידי חקיקה. על עובדה פשוטה זו כבר הצביעה ועדת הכספים בתגובה ללחצי נציגי הממשלה שביקשו להעביר את החוק בצורה חפוזה. לפיכך, העלאת טענה זו בדבר הדחיפות בהעברת המידע במסגרת תגובה לבקשה זו (במידה והיא אכן תועלה) הינה, בעיני העותרים, טענה בלתי לגיטימית ואינה ראויה להיכלל בין השיקולים למתן הצו המבוקש. אם עד עכשיו המשיבים הרשו לעצמם לדחות את המועד להעברת המידע על פי הסכם פטקא מאילוצים פנים משרדיים, אך מתבקש שהם לא יתנגדו לדחייה קצרה נוספת עד להכרעה של העתירה והטענות הקשות כלפי החוק. במילים אחרות, יפנו העותרים את תשומת לב בית המשפט הנכבד כי בניגוד לטענת לחץ הזמן, עומדת הסברה המבקשת לאפשר לחוק לעבור את הצינור החוקתי המקובל, ולהיות נדון תחת שבט בקורתו של בית משפט נכבד זה טרם כניסתו לתוקף.

רקע דיוני

1. העתירה הנוכחית הוגשה בתאריך ה-23 לדצמבר, 2015. לאחר אישור חוק פטקא בקריאה שנייה ושלישית בתאריך ה-12 ליולי 2016 ואישור תקנות פטקא בתאריך ה-1.8.2016, הוגשה בקשה לתיקון העתירה וכן עותק של העתירה המתוקנת (להלן- "העתירה המתוקנת").
2. בעתירה המתוקנת, תוקפים העותרים את הוראותיו של חוק פטקא הישראלי ואת התקנות שהותקנו מכוחו ועותרים הן לסעד עיקרי (קרי- בטלות החוק) והן לסעדים חלופיים.
3. **הסעד העיקרי**- בעתירה המתוקנת, בית המשפט הנכבד התבקש, בין היתר, לבטל את חוק פטקא והתקנות שהותקנו מכוחו באשר הם פוגעים בשורה ארוכה של זכויות יסוד- פרטיות, קניין ושוויון, ואינו עומד בפסקת ההגבלה באשר תכליתו אינה תכלית ראויה וכי החוק אינו מידתי באשר הוא מורה על העברת מידע פרטי באופן **גורף ואוטומטי ואינו מותיר מקום כלל לשיקול דעת**.
4. **סעד חילופי**- לחילופין, בית המשפט הנכבד התבקש להורות כי על המשיבים לקבוע מנגנונים על מנת לוודא כי המידע הפרטי המועבר לרשויות המס בארה"ב יהיה מוגן כראוי. בנוסף, התבקש כי חוק פטקא יכלול בתוכו מנגנוני פיקוח ביחס לעובדי הציבור **הישראלים והזרים** העלולים להיות חשופים למידע הפרטי ודרכי השגה או מתן סעדים במקרה של זליגת המידע הפרטי או השימוש בו לרעה. כל זאת, בהתאם לבג"ץ 8070/98 **האגודה לזכויות האזרח בישראל נ' משרד הפנים** (ניתן ביום 10.5.2004) [מאגר נבו].
5. **סעד חילופי** - בנוסף, התבקש כי ככל שלא ניתן לפסול את כל חוק פטקא ותקנות פטקא, על בית המשפט לקבוע כי מתן האפשרות למוסדות הפיננסיים להחיל את משטר חוק פטקא על חשבונות שאינם "ברי דיווח" בהתאם לחוק (למשל- חשבונות שערכם אינו עולה על 50,000 דולר ארה"ב) הינה אפשרות פסולה ובלתי חוקתית. הוראה מסוג זה אינה עולה בקנה אחד עם העיקרון החוקתי לפיו, על המחוקק למזער ככל שניתן את הפגיעה בזכויות יסוד. התבקש כי בית המשפט יצהיר כי ככל שחשבון פיננסי אינו עולה על הערך הקבוע בחוק לצורך סיווגו כחשבון "בר דיווח", על המוסדות להימנע מדרישות מלקוחותיהם מכוח חוק פטקא.
6. **סעד חילופי**- בנוסף, התבקש כי על הודעה בדבר סיווג החשבון כחשבון "בר דיווח", בהתאם לסעיף 135ד' לחוק פטקא ותקנה 7 לתקנות פטקא, להיות באמצעות דואר רשום ואישור מסירה וזאת על מנת לוודא כי בעל החשבון אכן קיבל הודעה על כך שמידע פרטי אודותיו יועבר לרשות מס זרה ועל מנת להבטיח כי הייתה לאותו בעל חשבון הזדמנות אמיתית להשיג על סיווג זה במוסד הפיננסי.
7. שלושת הסעדים החלופיים מתבקשים מתוך עיקרון המידתיות ונועדו למזער, ככל שניתן, את הפגיעה בזכויות יסוד.

8. יש לציין, כפי שצויין בגוף העתירה, כי על פי ההערכות, ישנם כ-300,000 אזרחי/תושבי המדינה המחזיקים גם באזרחות אמריקאית. מספר זה כולל מספר רב של אזרחי/תושבי מדינת ישראל שאין להם כל קשר לארה"ב מלבד העובדה כי הוריהם הינם מחזיקים באזרחות אמריקאית.

התגובות המקדמיות של המשיבים

9. התגובה המקדמית של הכנסת הוגשה בתאריך ה-2 למרץ, 2016 והתגובה המקדמית של יתר המשיבים הוגשה בתאריך ה-14 לאפריל, 2016. תגובות אלו התייחסו לעתירה המקורית ולא לעתירה המתוקנת. בתגובות המקדמיות לעתירה המקורית התמקדו המשיבים, בעיקר, בנושאים הפרוצדוראליים כמו מוקדמות העתירה ומיצוי הליכים, נושאים שכבר אינם רלבנטיים בנסיבות העניין.

הבקשה למתן צו ביניים

10. כידוע, שני שיקולים חולשים על בקשות למתן צו ביניים: סיכויי העתירה ומאזן הנוחות. בר"ס 3958/11 חכמון נ' ועדת הערר המחוזית לתכנון ובניה תל אביב [פורסם בנבו] (24.5.2011). על-פי רוב, היסוד המרכזי והעיקרי שיש לתת עליו את הדעת הוא שיקול "מאזן הנוחות". בר"ס 5338/10 מנרב הנדסה ובניין בע"מ נ' החברה הלאומית לדרכים בישראל בע"מ [פורסם בנבו] (9.8.2010).

11. כמו כן, האיזון בין שני שיקולים אלה נעשה במסגרת "מקבילית כוחות", שמשמעותה היא כי, ככל שסיכויי העתירה גבוהים, כך ניתן למעט בדרישת מאזן הנוחות ולהיפך. בר"ס 8601/09 ק.מ.מ מפעלי מחזור בע"מ נ' עיריית תל אביב [פורסם בנבו] (20.12.2010).

סיכויי העתירה

12. בכל הנוגע לסיכויי העתירה (ככל שמדובר בתקיפה החוקתית נגד הסכם פטקא, חוק פטקא והתקנות), נראה כי לא יכולה להיות מחלוקת על העובדה כי אלו פוגעים פגיעה אנושה בזכויות יסוד המעוגנות בחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו. יש לציין כאן כי נראה שהמשיבים אף הם גורסים כי החוק מושא בקשה זו פוגע בזכויות יסוד, אך נוקטים בעמדה שלפיה החוק נועד לתכלית ראויה המקדשת את כל האמצעים העומדים לרשות המדינה על מנת לממשה.

13. אולם, כפי שטוענים העותרים בגוף העתירה ולהלן בתמצית, לאמצעים שהופעלו לצורך יישום החוק אין קשר כלל לתכלית החוק ויתירה מכך, אמצעים אלו כה נרחבים וגורפים כך שאינם מאפשרים את סיווגו של החוק כחוק מידתי.

14. אכן, חוק פטקא והתקנות שהותקנו מכוחו פוגע פגיעה מקיפה ועוצמתית בזכויות יסוד, באופן גורף, אוטומטי וללא הפעלת שיקול דעת כלל על ידי המשיבים. אכן, הרעיון המרכזי העומד מאחורי הסכם פטקא, חוק פטקא והתקנות הינו העברת המידע באופן גורף ואוטומטי. עובדה זו בוודאי אינה מקיימת את יסוד "המידתיות" שבחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו. ראוי כאן

לציין את פסק הדין של בית משפט נכבד זה בבג"ץ 8070/98 האגודה לזכויות האזרח בישראל נ' משרד הפנים (ניתן ביום 10.5.2004) [מאגר נבו]. העתירה שם נסובה סביב הדרישה לאסור על המדינה לאפשר גישה ישירה למאגר המידע על-פי חוק מרשם אוכלוסין על-ידי חיבור מחשב משרד הפנים למחשבי נציבות מס-ההכנסה, המוסד לביטוח לאומי, רשות השידור, בנק ישראל והבנקים המסחריים, ולהורות כי הדרך היחידה לקבלת מידע תהיה בבקשה פרטנית. באותה פרשה קבעה כב' השופטת (בדימ') ד' דורנר כדלהלן (עמ' 852 לפסק הדין):

"דרישת המידתיות מחייבת למזער את הפגיעה בזכות לפרטיות על ידי צמצום מספר עובדי הציבור הניגשים למידע. על ידי צמצום היקף המידע שנמסר כך שיועבר רק המידע הדרוש. על ידי קביעת היקף המידע בהתחשב בחשיבות התכלית שלשמה הוא נדרש".

15. העותרים יטענו כי על בית משפט נכבד זה לאמץ גישה זו במקרה הנוכחי. גם במסגרת תיקון מס' 227 עסקינן בהעברה גורפת, בלתי מוגבלת, של מידע פרטי לגוף/ריבון זר. בהתאם לבג"ץ 8070/98, על בית המשפט לקבוע כי תיקון מס' 227, ככל שהוא מחייב העברת מידע פרטי גם כאשר אין חשש להעלמת מיסים, הינו בלתי מידתי.

16. כמו כן, בהתאם לבג"ץ 8070/98, על בית משפט נכבד זה לקבוע כי תיקון מס' 227, ככל שהוא מאפשר עיון במידע המועבר על ידי עובדי רשות המסים של ארה"ב, ללא פיקוח או בקרה וללא קביעת קריטריונים לגבי הפרסונה העובדת ברשות המסים בארה"ב יכולה לעיין במידע הפרטי המועבר, שהינו בלתי מידתי ופסול.

17. כך גם לגבי האפשרות הבלתי חוקתית הנתונה למוסדות פיננסיים להחיל את משטר הפטקא גם על חשבונות שאינם עונים על הקריטריונים של חוק פטקא. כאמור, על פי תקנה 3(4)(ב), מוסדות פיננסיים רשאים להתנות מתן שירותים או פתיחת חשבון במילוי אחר הוראות החוק והתקנות גם אם ערך החשבון אינו עולה על 50,000 דולר ארה"ב. בשם עיקרון המידתיות, היה צורך למזער את הפגיעות מושא העתירה עד כמה שניתן. הוראה זו בוודאי אינה עולה בקנה אחד עם עיקרון זה. הוראה חוקתית וצודקת הייתה קובעת כי אך ורק אם החשבון עולה על קריטריוני הסף (למשל- ערכו עולה על 50,000 דולר ארה"ב) אזי יאלץ הלקוח למלא אחר הוראות החוק.

18. יוער כי בניגוד לבג"ץ 8070/98, מדובר כאן בפגיעה בעוצמה רבה יותר, וזאת מכמה סיבות. ראשית, המידע כאן כולל אף מידע פיננסי/כלכלי אודות האזרח האמריקאי, ולא רק נתונים "טכניים" כמו שם, תאריך לידה וכו'. בנוסף, ככל שמדובר במידע המצוי ברשות האוכלוסין, מידע זה היה ניתן לקבל גם לפני הניסיון לחבר את מחשבי הרשויות הציבוריות, וזאת על ידי בקשה פרטנית, בהתאם לתקנה 1 לתקנות מרשם האוכלוסין (קבלת פרטי רישום של נרשם), תשל"ה-1975. לעומת זאת, במקרה דנן, מידע המועבר מכוח תיקון מס' 227 לא היה מועבר ללא הגשת בקשה פרטנית על ידי רשות המסים של ארה"ב וכאשר קיים חשד להעלמת מיסים

מכוח הסכם כפל מס. לפיכך, גם דעת המיעוט של כבי השופט גרוניס בבג"ץ 8070/98 היה מקבל עתירה זו במובן זה שהתיקון מושא העתירה רחב מידי ועולה על הנדרש.

19. נראה כי בעניין זה, אף המשיבים מודים, אלא שהם טוענים כי למעשה לא הייתה לממשלת ישראל ברירה בנושא וכי אי חתימה על ההסכם ואי-חקיקת החוק, יהיו בבחינת "הטמנת ראש בחול" (ראו התגובה המקדמית של הממשלה, סעיף 28).

20. יש צורך במתן סעד ביניים גם במידה והסעדים העיקריים שעמדו על הפרק היו הסעדים החלופיים. למשל, לו התבקש אך ורק סעד שלפיו בית המשפט יצהיר על איסור החלת החוק על חשבונות פטורים (כמו חשבונות שערכם אינו עולה על 50,000 דולר ארה"ב), אזי עדיין יש צורך ממשי ומידי בצו ביניים. זאת מאחר ועל פי המשטר הקיים, אף מידע אודות חשבונות פטורים, יועבר בסוף חודש ספטמבר.

21. בעניין זה ראו את התצהירים המצ"ב, לפיהם מסתבר כי המוסדות הפיננסיים מיישמים את החוק מושא העתירה גם על חשבונות פטורים, הן בעת פתיחת החשבון והן לאחר פתיחת החשבון. תקלה זו לא הייתה מתרחשת במידה והמשיבים היו אוסרים על כך להחיל את הסכם פטקא והוראותיו על חשבונות פטורים.

22. לאור כל האמור, נראה כי סיכויי העתירה הינם טובים במובן זה שלא ניתן לאמץ חוק כה פוגעני וגורף במתכונתו הנוכחית.

מאזן הנוחות

23. לגבי מבחן "מאזן הנוחות", שהינו כאמור המבחן המרכזי, העברת המידע על פי חוק פטקא תהווה נקודת אל-חזור ופגיעה אנושה ובלתי ניתנת לריפוי. בו ברגע שהמשיבים מעבירים את המידע, בלחיצת כפתור בלבד, לא תהיה כל אפשרות לשנות את המציאות לפיה - מידע אישי וחסוי של כ-300,000 תושבי מדינת ישראל יהיה מצוי בידי מדינה זרה.

24. לעומת זאת, לא נראה כי ייגרם למשיבים נזק במתן צו הביניים.

25. המשיבים ייאלצו, לכל היותר, לבקש מרשות המסים בארה"ב דחייה במועד שבו המידע אמור לעבור, וזאת בעקבות הליכים משפטיים מקומיים נגד החוק המיישם את הסכם פטקא.

26. בהקשר זה ייזכר כי הסכם פטקא נחתם בתאריך ה-30.6.2014, קרי, לפני יותר משנתיים, ומאז כמעט ולא נעשה דבר על ידי המשיבים לעיגון ההסכם בחקיקה עד לחצי שנה האחרונה.

27. לפיכך, לא נראה כי ארכה של עוד חודשים ספורים בהעברת המידע הינה בלתי אפשרית והארכה כנ"ל לא תגרום כל נזק לאינטרס הציבור (ככל שיש, ואין העותרים מודים בכך שיש) בהחלת ויישום חוק פטקא.

28. בנוסף לפגיעה הוודאית והבלתי ניתנת לתיקון בזכויות היסוד על ידי העברת המידע, העברה זו עלולה להוביל לאסונות נוספים הקשורים בזליגת המידע הפרטי מחוץ לרשות המסים בארה"ב והגעתו לידי צדדים שלישיים. כמו כן, בנוסח הנוכחי של חוק פטקא ותקנות פטקא,

אין הגנה כלל מפני השימוש במידע הפרטי לרעה ועיון במידע הפרטי על ידי עובדי ציבור זרים שאינם מורשים לעיין בחומר.

29. הסכנה שבהעברת המידע מפורטת היטב בגוף העתירה (הן המתוקנת והן הנוכחית), והעותרים יסתפקו כאן בציון כמה נקודות הקשורות לעניין :

30. רשות המסים של ארה"ב אינה מספקת רמה הולמת של הגנה על מידע פרטי שברשותה למול מתקפות הסייבר. רק לפני כשנה, המאגרים של רשות המסים של ארה"ב נפרצו וכ-330,000 אמריקנים נפלו קורבן למתקפה זו ואשר במהלכה נגנבו מיליוני דולרים.

- ראו את המאמר " IRS Says Cyberattacks More Extensive than Previously " thought, 17.8.2015, סוכנות "רויטרס". מצ"ב כנספח א.
- ראו את המאמר "A rare detailed look inside the IRS's massive data breach", 27.8.2015, סוכנות "קווארץ". מצ"ב כנספח ב.
- ראו את המאמר " IRS: Breach affected 2x as many taxpayers as expected " ,17.8.2015, סוכנות "CNBC". מצ"ב כנספח ג.

31. ואם לא די בכל אלה כדי להוביל למסקנה הברורה יש צורך בסעד ביניים על מנת למנוע נזק כלפי מאות אלפי תושבי המדינה, אז נביט בנעשה בעניין דומה ביבשת אירופה :

32. לאחרונה, הסכנה בהעברת המידע לארה"ב קיבלה גושפנקא משפטית נוספת כאשר בית הדין לצדק של האיחוד האירופאי, ה-ECJ (להלן: "ה-ECJ"), קבע כי הסכמי ה-Safe Harbor בין מדינות האיחוד האירופי לבין ארה"ב מפריס את החוקה האירופאית לזכויות אדם באשר העברת המידע הפרטי של תושבי האיחוד לארה"ב אינה מספקת רמה הולמת של שמירה והגנה ולפיכך אותם הסדרי Safe Harbor אינם בתוקף.

- פסק הדין של ה-ECJ מתאריך ה-6.10.2015 מצ"ב כנספח ד.

33. בפסק הדין הנ"ל, קבע ה-ECJ כי לפי הדין האמריקאי, התחייבות חברות אמריקאיות לעקרונות השימוש במידע לא חלה על הרשויות הציבוריות ורשויות המדינה בארצות הברית, ולפיכך, דרישות של רשויות אמריקאיות לחשיפת מידע לשם שמירה על ביטחון לאומי או

נוגדות את האמור בהסדר ה-Safe Harbor:

[...] the safe harbour principles are 'intended for use solely by US organisations receiving personal data from the European Union for the purpose of qualifying for the safe harbour and the presumption of "adequacy" it creates'. **Those principles are therefore applicable solely to self-certified United States organisations receiving personal data from the European Union, and United States public authorities are not required to comply with them.**

סעיף 82 לפסק הדין של ה-ECJ, הדגשה אינה במקור.

34. ה-ECJ המשיך וקבע שהחוק האמריקאי מאפשר לרשויות שם לגשת לנתונים אישיים ולעבד

אותם באופן שאינו תואם את המטרות שלשמן נאסף, ואינו מידתי. על פי קביעת ביה"ד לא ניתן להגדיר את החוק בארה"ב כמידתי, שכן הוא מעניק סמכויות נרחבות מדי לרשויות, כגון הסמכות לאחסן ולשמור את כל המידע האישי של כל נושאי המידע שהמידע על אודותיהם מועבר ממדינות האיחוד האירופי. זאת ללא הבחנה, מגבלה או חריג שנובעים ממטרת עיבוד המידע, ומבלי להעמיד קריטריונים לקביעת מגבלות שיחולו על גישת רשויות המדינה למידע ועל יכולתה לעשות בו שימושים נוספים. לגישת בית הדין, החקיקה המעניקה לרשויות המדינה הרשאה גורפת לגשת לתוכנם של מסרי תקשורת, פוגעת באופן מהותי בזכות היסוד לפרטיות:

Furthermore and above all, protection of the fundamental right to respect for private life at EU level requires derogations and limitations in relation to the protection of personal data to apply only in so far as is strictly necessary [...] Legislation is not limited to what is strictly necessary where it authorises, on a generalised basis, storage of all the personal data of all the persons whose data has been transferred from the European Union to the United States without any differentiation, limitation or exception being made in the light of the objective pursued and without an objective criterion being laid down by which to determine the limits of the access of the public authorities to the data, and of its subsequent use, for purposes which are specific, strictly restricted and capable of justifying the interference which both access to that data and its use entail.

סעיפים 92-93 לפסק הדין של ה-ECJ.

35. כמו כן, ציין בית הדין כי החוק האמריקאי אינו מעמיד לרשות נשוא המידע אמצעים למימוש זכות העיון במידע אודותיו והמוחזק בארה"ב, וכך פוגע הדין האמריקאי בזכות היסוד להגנה משפטית אפקטיבית על זכויותיו של הפרט:

Likewise, legislation not providing for any possibility for an individual to pursue legal remedies in order to have access to personal data relating to him, or to obtain the rectification or erasure of such data, does not respect the essence of the fundamental right to effective judicial protection, as enshrined in Article 47 of the Charter.

סעיף 95 לפסק הדין של ה-ECJ.

36. בעקבות פסק הדין של ה-ECJ, הרשות למשפט, טכנולוגיה ומידע של משרד המשפטים הוציאה החלטה האוסרת העברת מידע לארגונים וחברות בארה"ב שהיו מחויבות להסדר ה-Safe Harbor:

לאור החלטת נציבות האיחוד האירופי משנת 2000 הקובעת כי הארגונים האמריקאים המחויבים לעקרונות SAFE HARBOR מספקים "adequate level of protection" למידע אישי כמשמעותה בסעיף Article 25 (2) לדירקטיבה האירופית להגנת מידע אישי הייתה עמדת רמו"ט כי חברות אלה נכנסות לחריג המאפשר העברת מידע אישי מישראל בהתאם לסעיף 2(8) לתקנות.

ואולם פסק דינו החדש של בית הדין האירופי מבטל את האפשרות להעביר מידע אישי מאירופה אל החברות המחויבות להסדר Safe Harbor ולכן בשלב זה עמדת רמו"ט הינה שלא ניתן עוד להסתמך על חריג זה בתקנות הגנת הפרטיות כבסיס להעברת מידע אישי מישראל לארגונים בארה"ב.

בהינתן שכעת הסדר Safe Harbor אינו בתוקף לפי הדין האירופי וכל עוד לא נקבע הסדר תקף אחר או התקבלה החלטה רשמית אחרת של האיחוד האירופי ביחס להעברת מידע ממדינות אירופה ליעדים בארצות הברית נדרשים אפוא בעלי מאגרים המעוניינים להעביר מידע אישי מישראל לארגונים בארצות הברית לבחון האם הם יכולים לבסס את העברת המידע על אחד מן החריגים האחרים הקבועים בתקנות.

- "החלטת רמו"ט", מצ"ב כנספת ה.

סיכום

37. לאור כל האמור, אי מתן צו הביניים יגרום, בוודאות, לפגיעה בפרטיות ואף עלול לגרום לאסונות נוספים שלצורך מניעתם אין יכולת לקבל כל סעד.

38. במצב דברים זה, יטענו העותרים כי מאזן הנוחות נוטה לטובתם ולטובת הקבוצה אותה הם מייצגים.

הבקשה להקדמת מועד הדיון

39. לחילופין, או בנוסף, בית המשפט הנכבד מתבקש להקדים את מועד הדיון הקבוע לתאריך ה-27 לפברואר, 2017. והיה וועדת הכספים תאשר את התקנות בשבועות הקרובים, כפי שנראה באופן, כי אז המידע האישי יועבר כבר בסוף חודש ספטמבר 2016 והדיון בפברואר 2017 יהפוך, במידה מסוימת, לאקדמי בלבד.¹

עמדת יתר המשיבים

40. עמדת המשיבים 1, 6-3 הינה כדלהלן: הם "מבקשים להשיב לבקשה במסגרת הזמנים שתקבע על ידי בית המשפט הנכבד".

41. עמדת המשיבה מס' 2 הינה כדלהלן: "תבקש המשיבה 2 להגיב בנפרד בהתאם למסגרת הזמנים שתיקבע על ידי בית המשפט".

סוף

42. לאור כל האמור בבקשה זו ובכתב העתירה, בית המשפט הנכבד מתבקש כדלהלן:

(א) להורות על צו ביניים המורה על איסור העברת כל מידע על ידי רשות המסים בישראל של מידע שהתקבל בהתאם להסכם פטקא וחוק פטקא.

(ב) לחילופין, או בנוסף, מתבקש להורות על הקדמת מועד הדיון לפני תאריך ה-20 לספטמבר 2016.

נעם שרייבר, עו"ד

מרק צל, עו"ד

¹ העותרים יציינו כי הדיון, ואף העתירה במשמע, לא "יתייתר" לגמרי וזאת מאחר וניתן עדיין להתייחס לחשבונות של אזרחים אמריקניים שטרם נפתחו או טרם אותרו על ידי המוסד הפיננסי.

רשימת הנספחים

בקשה לצו ביניים בג"ץ 8886/15

17.8.2015. כתבה "וול סטריט ג'ורנל" מתאריך ה-17.8.2015	נספח א
27.8.2015. כתבה "סוכנות קוורץ" מתאריך ה-27.8.2015	נספח ב
17.8.2015. כתבה "סי.אן.בי.סי" מתאריך ה-17.8.2015	נספח ג
6.10.2015. פסק הדין של ה-ECJ מתאריך ה-6.10.2015	נספח ד
החלטת הרשות למשפט, טכנולוגיה ומידע של משרד המשפטים בנוגע לפסק הדין של ה-ECJ	נספח ה

תצהירים

תצהיר

אני הח"מ, משה שרייבר, מ.ז. 010194256, לאחר שהוזהרתי כי עלי לאמר את האמת וכי אהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק עם לא אעשה כן, מצהיר בזה כדלקמן:

1. אני ואשתי אזרחי ותושבי מדינת ישראל המתגוררים בעיר מעלה אדומים.
2. כמו כן, בנוסף לאזרחות ישראלית, אני ואשתי מחזיקים אזרחות אמריקאית.
3. בעת פתיחת חשבון חדש אצל בנק לאומי ברח' שי עגנון בירושלים, בקיץ שנת 2013, נאלצתי לחתום, בין היתר, על טופס W-9 ועל כתב ויתור על סודיות (להלן- "חשבון לאומי"). כאשר שאלתי על מה ועל למה- נמסר לי כי החובה למלא/לחתום על הטפסים הנ"ל הינה מכוח חוק פטקא האמריקאי.
4. בעת פתיחת חשבון לאומי, לא הופקד סכום אפילו קרוב ל-50,000 דולר ארה"ב. כמו כן, ערך החשבון מעולם לא עלה על 50,000 דולר ארה"ב.
5. בעת פתיחת חשבון חדש/נוסף אצל בנק דיסקונט, סניף מעלה אדומים, בקיץ שנת 2013, נאלצתי לחתום, בין היתר, על טופס W-9 ועל כתב ויתור על סודיות (להלן- "חשבון דיסקונט").
6. בעת פתיחת חשבון דיסקונט, לא הופקד סכום אפילו קרוב ל-50,000 דולר ארה"ב. כמו כן, ערך החשבון מעולם לא עלה על 50,000 דולר ארה"ב.
7. הנני מצהיר כי זה שמי ולהלן חתימתי ותוכן תצהירי זה אמת.

משה שרייבר

אישור

אני, הח"מ נעם שרייבר, עו"ד, מאשר/ת בזה, כי ביום 1.8.2016 הופיע בפניי משה שרייבר, המוכר לי באופן אישי ולאחר שהוזהרתי כי עליו לומר את האמת בלבד ואת האמת כולה וכי יהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא יעשה כן, אישר נכונות הצהרתו דלעיל וחתם עליה בפני.

נעם שרייבר, עו"ד

תצהיר

אני הח"מ, רינת שרייבר, מ.ז. 039882881, לאחר שהוזהרתי כי עלי לאמר את האמת וכי אהיה צפויה לעונשים הקבועים בחוק עם לא אעשה כן, מצהירה בזה כדלקמן:

1. אני נולדתי במדינת ישראל בתאריך ה-14.3.1983 ואם אינני מציינת אחרת, אני מודע באופן אישי לעובדות כאן.
2. בנוסף לאזרחות ישראלית, אני מחזיקה אף אזרחות אמריקנית וזאת מאחר ולאמי יש אזרחות אמריקנית.
3. בבעלותי חשבון בנק בבנק פועלים, סניף רמת אשכול בירושלים.
4. בתאריך ה-15.8.2013 (יום חמישי) בסביבות השעה 18:00 ניסיתי לשלם כרטיס חנייה באמצעות כרטיס אשראי שבבעלותי. להפתעתי, קיבלתי סירוב. מיד פניתי לכספומט שברחוב כדי לברר האם הסירוב בעקבות יתרת חובה. לאחר בירור ראיתי שיש בחשבון יתרה משמעותית, בוודאי כדי לכסות את התשלום עבור החנייה.
5. כל ניסיון להשיג את נציג הבנק ו/או שירות הלקוחות עלה לתוהו. מאחר וביום חמישי הבנק היה סגור, נאלצתי להמתין עד יום ראשון כדי לברר מה פשר הסירוב.
6. יודגש כי הכרטיס לא עבד כלל ולא הייתי יכול לרכוש דבר כלשהו, דבר שגרם לא רק עוגמת נפש אלא אף אי-נעימות. נאלצתי לקבל עזרה כספית מקרובי משפחתי כדי לערוך קניות לשבת.
7. ביום ראשון התייצבתי בסניף שלי כדי להבין למה הכרטיס מקבל סירוב. הובהר לי כי הבנק גילה שאני מחזיקה באזרחות אמריקנית והקפיא את החשבון. כדי לאפשר המשך השימוש בחשבון (וממילא בכרטיס), נאמר לי, כי עלי לחתום על מסמכים שונים. למיטב זכרוני, חתמתי על כתב וויתור וטופס המכונה W-9.
8. **אציין- ערך חשבוני אינו ומעולם לא עלה על 50,000 דולר ארה"ב- אפילו לא קרוב לסכום זה.**
9. הנני מצהירה כי זה שמי ולהלן חתימתי ותוכן תצהירי זה אמת.

רינת שרייבר

אישור

אני, הח"מ נעם שרייבר, עו"ד, מאשר/ת בזה, כי ביום 1.8.2016 הופיע בפניי רינת שרייבר, המוכר לי באופן אישי/ שזיהיתי אותה על פי מ.ז. 039882881, ולאחר שהזהרתיה כי עליה לומר את האמת בלבד ואת האמת כולה וכי תהיה צפויה לעונשים הקבועים בחוק אם לא תעשה כן, אישרה נכונות הצהרתה דלעיל וחתמה עליה בפני.

נעם שרייבר, עו"ד

